

Det ligger i befolkningens hånd, hvem der skal sidde her. Men jeg imødeser da med stor spænding forslag fra hr. Thor Pedersen og fra Venstre om, hvordan vi i bund og grund skal omkalfatre det danske demokrati, det danske folkestyre. Hvordan han end bærer sig ad, så vil det blive tillidsmændene – det er politikerne m/k – der på befolkningens vegne, præcis som for en organisations eller en forenings vedkommende bestyrelsen på medlemmernes vegne, bestemmer, så længe deres valgperiode gælder. Det kan vi aldrig løbe fra, og jeg tror ikke, der er nogen dansker, der føler, at han har for lidt at skulle sige i sit eget liv. Det er en skrøne.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig starte med i forbindelse med de sidste bemærkninger, der er faldet, at sige til hr. Arne Melchior, at det er forkert at sige, at hvis blot man ønsker forandringer i det her samfund, så går udviklingen tilbage.

Der kan gøres en mængde ting for at give den enkelte dansker større frihed, personlig frihed gennem større økonomisk frihed, som på ingen måde vil skruer udviklingen tilbage i det danske samfund, men som vil give større frihed for den enkelte dansker til at træffe de valg, som han eller hun ønsker. Det skal der ikke herske tvivl om. Hvis man skulle strække hr. Arne Melchiors bemærkninger til det yderste, så skulle man jo lade være med at afholde folkeafstemninger eksempelvis om traktatændringer i Den Europæiske Union og lignende. Så skulle hr. Arne Melchior jo anbefale, at Folketinget alene tog stilling til de store spørgsmål og satte befolkningen ud på et sidespor, og dér er vi klar over, hvad der så sker. Det så vi jo ved den ene af de to folkeafstemninger, vi holdt – nemlig den i 1992 – at så risikerer politikerne altså at vedtage noget, som der i befolkningen ikke er opbakning til. Der er den forskel, og det må hr. Arne Melchior også erkende. Derfor er det rimeligt nok, at den enkelte dansker får indflydelse på de forskellige ting, og at det ikke kun er et politikerstyre, vi har, hvor politikerne træffer beslutningerne for borgerne.

I finanslovdebatten her ved førstebehandlingen er det jo de traditionelle linjer, der er trukket op mellem partierne. Det er jo også naturligt nok, og det er vel også meningen ved en førstebehandling. Jeg skal med det samme sige, at vi i Dansk Folkeparti ikke har nogen illusion om at komme med i et finanslovsforlig med regeringen. Vi kan godt se i kortene, hvor landet ligger, og

hvem der er muligheder for at indgå forlig med. Vi må også sige, at der i det fremsatte finanslovsforslag er mange knaster, der vil skulle ryddes af vejen, ellers ville vi ikke kunne indgå et forlig med regeringen om finansloven.

Men det forhindrer os jo ikke i fra sidelinjen interesseret at følge den udvikling, der sker under finanslovsforhandlingerne. Det er klart, at det specielt er Venstres meddelelse om muligvis at ville stemme imod finansloven, hvis ikke man fik reel indflydelse på den, der har påkaldt sig den største opmærksomhed hos os. Det er jo sket før i flere omgange, at Venstre har løftet fanen og desværre er faldet ned som et lam til sidst. Det må vi konstatere, selv om flere ordførere har spurgt om, hvilken indflydelse Venstre påtænker at skulle have for at ville stemme for en finanslov i stedet for at stemme imod. Dér må vi også konstatere, at det ikke har været muligt at få Venstre til at konkretisere, hvad det er for nogle kritikpunkter, man har haft, og hvad man skulle have gennemført. Det bliver en samlet vurdering af alle de her naturlige ting, man kommer med, der til sidst skal afgøre, om man stemmer for eller imod.

For os at se er det nok desværre et signal om, at det er det sædvanlige bulder om muligvis at ville stemme imod finansloven, og det er nok sådan, at der så vil være stemmer for finansloven, når man kommer hen til slutstreget.

Hos os synes vi, at det somme tider kan være positivt og fornuftigt at bringe diskussionen om statens finanser sådan lidt ned i et familieperspektiv. Det kan nogle synes er en forenkling af tingene, som man ikke bør foretage, men vi føler, at det er en god måde at anskue tingene på, og det får ofte folk til at se lidt anderledes på situationen, når man bringer statens finanspolitiske situation ned på et familieperspektiv.

Lad os antage, at en familie har en privatøkonomi, som ikke er så forfærdelig god. Lad os antage, at familien igennem længere tid har haft et overforbrug, som har medført, at det har været nødvendigt at låne til sit forbrug, og at det igen har medført, at man har lån i banken med store renteudgifter til følge. Den virksomhed, som denne familie arbejder i, kører godt derudad, får konjunkturgevinster ind og siger derfor til sine medarbejdere: På grund af den her gunstige situation, vi står i, vil vi nu give jer lønforhøjelse i de næste to år. De lønstigninger, som den enkelte familie så får, ville jo logisk skulle bruges til at betale af på den gæld, man har i banken, og få nogle lavere renteudgifter.